

*La gran aventura de
Mortadelo y Filemón*

Marti Martorell

LA GRAN AVENTURA DE MORTADELO Y FILEMÓN

Gracies a aquesta pel·lícula, en fer el recompte de la crisi eterna del cinema espanyol, el 2003 no serà tan negatiu, perquè a hores d'ara ja forma part dels films espanyols més taquillers de la història. I poca cosa més que pugui destacar-ne, perquè la resta són alguns *gags* divertits però sense cohesió entre si.

En una de les majors operacions comercials que ha envestit el cinema espanyol, es va confiar la direcció a

Javier Fesser, director que ja havia dirigit la sobrevalorada *El Milagro de P. Tinto*. De fet, no em vaig poder treure del cap que semblava que aquesta petitona aventura de Mortadelo i Filemón n'era una segona part, perquè els actors són gairebé els mateixos i l'estètica també. Una altra de les referències de la pel·lícula de Javier Fesser és *Delicatessen*, l'interpret principal de la qual, Dominique Pinon, casualment (?) és l'enemic dels dos detectius de la CIA.

Evidentment, hi ha l'esforç per traslladar visualment el món exuberant de les vinyetes de Francisco Ibáñez (xoriços penjats a les parets del quarter, màquines aparatoses que no serveixen

per res, etc.), però l'esperit de còmic el trobam dosificat amb comptagotes, com per exemple la paròdia que fan de Francisco Franco amb el personatge del dictador i constructor.

THE RING (LA SEÑAL)

Sembla que Hollywood té entre cella i cella que la dita que el cinema és més una indústria que un art sigui una realitat i *The Ring* n'és clarament una mostra, perquè simplement es tracta d'un *remake* de la pel·lícula japonesa *Ringu*, un film de terror, dirigit per Hideo Nakata, estrenat el 1998 i que tot d'una ja va esdevenir una

A més, *The Ring* permet redescobrir el músic alemany Hans Zimmer, que darrerament es repetia massa en els seus altres treballs amb Ridley Scott des de *Gladiator*...

peça de culte a tot Àsia i, més tard, als Estats Units i Europa.

Deia això de la indústria perquè el cas de *The Ring* no és únic: Hollywood ja ha comprat els drets de dues pel·lícules de terror asiàtiques per fer-

la freqüència amb què passa darrerament fa veure que a Hollywood hi fa falta aire fresc de bon de veres.

No obstant això, *The Ring* funciona prou bé: el ritme és l'adequat i, com en el cas de la japonesa, no abusa dels

A més, *The Ring* permet redescobrir el músic alemany Hans Zimmer, que darrerament es repetia massa en els seus altres treballs amb Ridley Scott des de *Gladiator*, amb una banda sonora que encaixa prou bé amb la

The Ring (La Señal)

ne els corresponents *remakes*. És a dir, la maquinària ha de continuar funcionant i si no hi ha prou matèria primera (aquí idees i guions), els van a cercar a altres bandes del món. No és que fer versions noves de pel·lícules sigui una innovació d'ara mateix, però

cops d'efecte i no s'hi beu un excés de sang i fetge. L'operació que duen a terme el director Gore Verbinski i el guionista Ehren Kruger és «occidentalitzar» l'argument i, amb més desencert, apropar-la massa a la línia del sisè sentit de M. Night Shyamalan.

pel·lícula. Tampoc no es pot deixar d'esmentar la bona tasca feta pel cap de fotografia Bojan Bazelli, habitual en la filmografia d'Abel Ferrara, que en aquest cas ofereix uns colors molt saturats, en concordança amb el to de la pel·lícula.

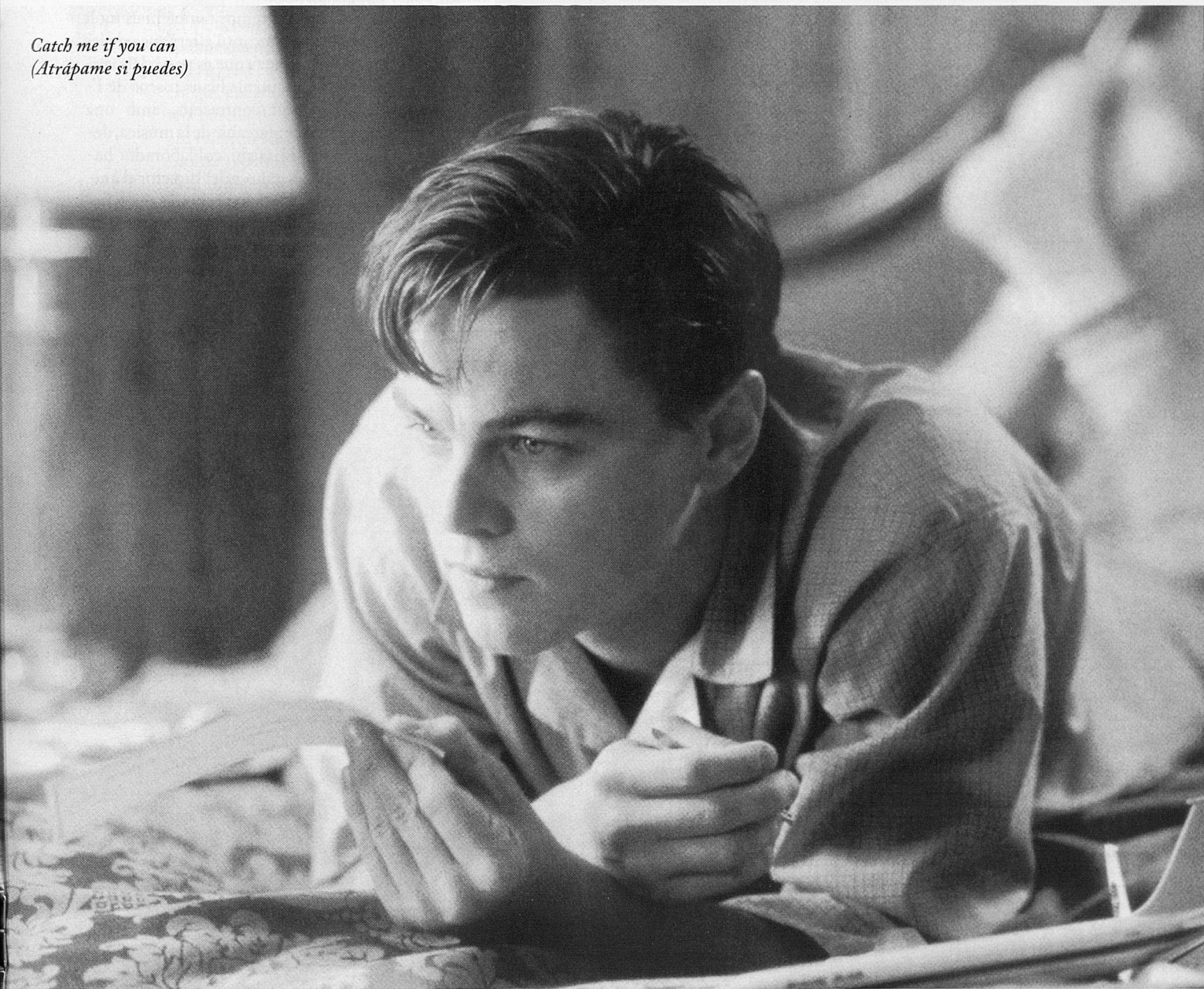
**CATCH ME IF YOU CAN
(ATRÁPAME SI PUEDES)**

Després de més de tres anys sense dirigir cap pel·lícula, Steven Spielberg, en tan sols un any i mig, n'es-

una comèdia basada en una història real que transcorre entre els darrers anys seixanta i la meitat dels setanta i que conta les peripècies del falsificador i vividor Frank Abagnale (Leonardo DiCaprio).

també aconseguit en l'ambientació, tractada amb molta de cura, fins al punt que el paper de la mare del protagonista, francesa, també recau en una actriu gal·la, Nathalie Baye, que anys enrere havia actuat a tres pel·lí-

*Catch me if you can
(Atrápame si puedes)*

trena tres: *Artificial Intelligence. AI*; *Minority Report* i *Catch Me If You Can*, totes amb la música del compositor John Williams i, com a cap de fotografia, Janusz Kaminski. *Catch...* forma part del grup de les pel·lícules «lleugeres» del director,

S'han de destacar els títols de crèdit que homenatgen els realitzats per Saul Bass la dècada dels seixanta, i la fotografia de Kaminski, també un *re-vival* de la que s'utilitzava aquells anys, amb colors més aviat vermellosos però no gaire saturats, un efecte

cules de François Truffaut. Quant a la interpretació, sobresurten Christopher Walken (pare de Frank) i Tom Hanks (Carl Hanratty, policia encarregat de perseguir Frank).

«Comèdia», però que té un punt en comú amb les pel·lícules anteriors i «se-

Dolls és la suma de tres històries que s'entrecreuen i que tenen com a punt comú una visió ja no desolada, sinó tràgica, de l'amor, un sentiment que és sinònim aquí a negació d'un mateix i d'egoisme profund.

rioses» de Spielberg, un tema que esdevé gairebé obsessiu: la lluita contra la desintegració de la família. *Saving Private Ryan* era la recerca, durant la Segona Guerra Mundial, que feia tot un grup de soldats d'un soldat per tornar-lo a sa mare; a *All* l'androide David perseguia gairebé eternament recuperar sa mare adoptiva; a *Minority Report* el policia John Anderton patia constantment per la mort del seu fill i a *Catch Me If You Can* Frank esdevé delinqüent quan veu que sa família s'esbucia i, a més, sempre té com a referent son pare.

DOLLS

Em sap molt de greu haver de fer aquesta crítica i recomanar de totes

totes no perdre's la darrera pel·lícula del director japonès Takeshi Kitano. La raó de tenir aquest sentiment de culpabilitat? A hores d'ara ja no la fan. No importa ja cercar-la a la cartellera, perquè tan sols varen projectar-se'n dues sessions diàries durant una setmana a una sola sala en tot Mallorca. Per tenir l'oportunitat de veure-la, caldrà, doncs, esperar que l'edició en vídeo o DVD o que es projecti de forma gairebé espúria a algun dels centres que s'atreveixen a programar aquestes «rarses» cinematogràfiques.

Dolls és la suma de tres històries que s'entrecreuen i que tenen com a punt comú una visió ja no desolada, sinó tràgica, de l'amor, un sentiment que és sinònim aquí a negació d'un

mateix i d'egoisme profund. I Kitano parteix de les representacions de terasetes tradicionals japoneses (*bunraku*) per mostrar-les i, de fet, gran part dels personatges van vestits de la manera tradicional com si en fessin una representació.

El pas del temps també hi és molt present mitjançant l'alternança de les estacions, que fa que es passi dels vermells de l'estiu als blaus foscos de l'hivern, molt contrastats, amb una presència remarcable de la música, deguda a Jô Hisaishi, col·laborador habitual de Kitano i del director d'animació Hayao Miyazaki.

Impagable el final: les terasetes de la representació, que ja havien obert la pel·lícula, són penjades pels fils dins una caps negra... ■

Dolls

